

תקציר: אהר'לה בן ה'12 נתקף חולשות פתאומיות בלתי מוסברות.

שאינם קשורים לאיסופי כספים ולשיקולי סוף שנת המס.

יען אשר את כל חודש טבת הבא עלינו לטובה אקדיש למשימה אחת ויחידה: בני אהובי אהר'לה. אשהה הרבה עם הילד, הוא במחיצתי ואני במחיצתו. נצא וניסע בצוותא ונעלה ונבוא יחדיו אל המקומות הקדושים שבצפון ואל בקתות מרגוע המשובצות בהרי הגליל. כך אאפשר לו לנשום אוויר פסגות שונה ומשתנה, להתאוורר ולהשתחרר מהלחץ הלימודי ומעוד אי אילו לחצים ששמא ואולי עומדים וניצבים מאחורי תופעת ההיחלשות המזורות הפוקדות אותו.

ימי חופשה משותפת הם ימים שבהם נוכל

לשקוד על לימוד איכותי בצל אילנות ירוקים ומעל מרבדי מדשאות משקיטים. וגם לפקוד קליניקות של מאבחנים מומלצים. יחוה אהר'לה ותשבע נפשו תועפות של תוספת שעות אבא מהולות בשעות איכות והתרגעות, הרחק מהאווירה השגרתית שכנראה מלחיצה את נפשו.

אמת, בחשיבה כלכלית אין זה צעד חכם להשבית לחודש שלם חברת הפקות שמפרנסת עשר משפחות. אין מדובר רק באובדן הכנסות, אלא גם בפתיחת השוק למתחרים. אם ארגון או מוסד רוצים לארגן אירוע בחודש טבת, ואני לא מקבל אותם,

הם יפנו לחברת הפקות אחרת ועשויים להישאר איתה גם באירועים הבאים.

אך לא חשבתי כלכלית. חשבתי על הבן שלי ועל תשוקתי האדירה למצוא פתרון לסבל שלו. וכי מה יש לו ליהודי בעולמו, זולת הרצון הפועם לראות דורות ישרים ומאושרים, פורחים ומבורכים, ולצוות את בניו אחריו בדרך התורה והמצוות בבריות גופא ונהורא מעליא. פרנסה? משמיים בלבד. נוכחתי בזאת על כל צעד ושעל בעבודת!

חנוכה עבר וטבת הגיע, ואנו היינו משובצים בתורים סדורים מראש לכמה וכמה סוגים של מאבחנים רגשיים והתנהגותיים בעלי המלצות חמות והצלחות מוכחות.

בכל יום כמעט היו עומדות רגלינו על מפתנו של מכן כזה או אחר, או שהיינו מנצלים יום פנוי כדי לצאת למסע תפילות או אפילו להתאוורר קצת בחיק הטבע. אהר'לה המתוק שיתף פעולה באופן מופלא עם שלל המאבחנים והמטפלים ועם התשאולים המקיפים וראיונות העומק שהם ערכו לו, כל אחד בתחום התמחותו ולפי סגנונו. לא חסכנו בעלויות כספיות ולא נצרנו את הארנק. נסענו לקרוב ולרחוק, עטנו כמוצאי שלל רב על כל איש מקצוע שיכול היה לסייע לנו ולאתר את מקור החולשות הבלתי מוסברות.

וכלום. אומנם המאבחנים, כדרכם של מאבחנים, מצאו ואיתרו נקודות תורפה קטנות יותר או פחות, כשהם ממלאים פיותיהם ודפיהם המלצות על סדרת טיפולים פלוגית או אלמונית שתקדם את אהר'לה לקדמת יכולותיו ותסייע לו בשיפור איכות החיים, אך את פתרון התעלומה המחלישה שבגללה נדדנו עד הלום ובאנו עד אליהם - לא הצליחו לגלות.

סיימנו את חודש הנופש ואת מסע האבחונים הרגשיים בבשורה משמחת מאוד שכל כולה הודאה לבורא כל עולמים: הילד בריא אולם בתכלית הבריאות הרצויה והמצויה. חסדי השם כי לא תמנו.

ולצד הבשורה המשמחת, דאגה מקננת: עם שובו ללימודים סדירים, שבה ופקדה אותו תופעת ההיחלשות אחת לשלושה או ארבעה ימים. מה זה ועל מה זה? מה מתפתח אצלו?

על אף שעליתי על יצועי רק בשעה שלוש לפנות בוקר, אחרי סיום האירוע המושקע שבחסידי שמייים הצליח מאוד, התפללתי שחרית בהנף החמה כהרגלי. מעולם ולעולם אינני קושר בין שעת ההירדמות הלילית לבין רגעי היקיצה המוקדמים. כך ראיתי אצל אבי עליו השלום וכך אני נוהג. העובדים החרוצים של 'לייזר-הפקות' התייצבו באולם האירועים בשעה עשר, להמשך מלאכת הפירוקים והאריזה. ביום שאחרי אירוע העובדים רגועים יותר; בלי הלחץ הטבעי ששורר לפני קיום האירוע, ועם שאריות מטעמים ומעדנים שנשארו לרווחה ונותרו לפליטה באולם.

בעודי מפקח על מלאכת הפירוק, צלצלתי למשרד והנחיתי לא לקבל אירועים חדשים לכל חודש טבת. ביקשתי לבדוק כמה אירועים הוזמנו עד היום, והתברר לי כי בטבת יש לנו רק אירוע אחד. זה הספיק לי. אופי העבודה והניסיון המצטבר לימדו אותי זה מכבר אילו חודשים עמוסים ואילו חודשים ריקים יותר.

בחודש טבת, שחל אחרי סוף שנת הכספים הלוועזית, אין אירועי התרמה גדולים. המוסדות הוותיקים והמנוסים יודעים לשבץ את דינרי ההתרמה הגרנדיזויים לקראת סוף שנת הכספים, כשאנשי העסקים ובעלי היכולת מחפשים ויכולים לתת עוד תרומות, במטרה למקסם את מכסת התרומות שמטיבה עימם בחישובי המס.

יש חודשי עומס נוספים במישור האירועים, כמו חודש אייר שבו אין שמחות והערבים פנויים לכינוסים, וכן חודשי אלול ואדר שמקדימים את החגים. החודשים תשרי, טבת וניסן הם החלשים ביותר מבחינה תעסוקתית בחברת 'לייזר-הפקות', וזאת בשל הקפדתי הנחושה לא לעבוד בחול-המועד ויהי מה. טבת דל באירועים, כאמור. בעלי העסקים רוקנו את הרזרבות שלהם, והם בהתאוששות ואגירה מחודשת. עמדנו אפוא בתחילת החורף, והוריתי במשרד שלא יקבלו אירועים לטבת. חברת 'לייזר-הפקות' לא תעבוד השנה בחודש טבת, זולת האירוע שכבר הוזמן, שהיה אירוע בסדר גודל בינוני למדי. מלבדו, לא לרשום הזמנות חדשות; גם לא אירועים של סיומי ש"ס, מבחנים פומביים או התחזקויות

ההון ממקמות בו לעיתים אנטנות ענק מסוכנות ביותר".

נאנחנו בהשלמה ויצאנו למסע מדידה בבניין התלמוד-תורה. ליווינו את צעדי בשתיקה חרישית וסקרנית. הוא מדד ורשם רשימות. היו כיתות שבהן המכשיר צפצף חלושות, היו כיתות שבהן לא צפצף המכשיר כלל ועיקר, והיו גם שתי כיתות - הסמוכות לחדרי המשרדים - שבהן צפצף המכשיר צפצוף גבוה יחסית, "זה בגלל המחשבים שמעבר לקיר", הסביר המודד בלי ששאלנו. שיערתי שהמנהל חושב לעצמו שאם מכשיר המדידה מצפצף כך בכיתות הסמוכות למשרד, מי יודע מהי רמת הקרינה במשרדים עצמם, השם ירחם.

בכיתות של אהרלה השמיע מכשיר המדידה צפצופים נמוכים. "יש כאן כמובן קרינה מייננת, אבל לא ברמות מסוכנות", חיזוה המודד את חוות דעתו המקצועית, כשהסברתי לו שבגלל הכיתה הזאת זימנתי אותו ואת שירותיו. "לא ברמה שיכולה לגרום לילד חולשות, סחרחורות או בחילות". "אבל הילד חוֹהה את התופעות הללו רק פה בכיתה. והוא בריא לכל דבר ועניין ברוך השם".

"אולי הוא רגיש גם לקרינה ברמות נמוכות, אם כי זה לא נשמע לי הגיוני כי כנראה גם בבית יש קרינות ברמות נמוכות. ואולי יש סיבה אחרת. תבדקו זיהום אוויר. יש כאן בסמוך מקור של פחם או מפעל תעשייתי שמפיק ריחות חזקים? יש אנשים שרגישים מאוד לריחות תעשייתיים, יותר מאשר אדם רגיל. תבדוק את הכיוון הזה".

"אין כאן בסביבה לא מפעלים תעשייתיים ולא תבערות פחמיות". מודד הקרינה פכר את ידיו באין מענה ישיר. "תראה, אם זה קורה רק כאן אז הסיבה היא כאן. מה אגיד לך? תמשיך לחפש עד שתמצא".

טוב, את העצה הקסומה הזאת ידעתי ללא עזרתו. הודיתי לו על בדיקתו ונפרדתי לשלום ממנו ומהמנהל שהמשיך איתו לבדיקה במשרדים וביתר חלקי הבניין.

אין ברירה, הבנתי, אהרלה חייב לעבור ללמוד בתלמוד-תורה אחר. אי אפשר לשחק בבראות שלו. נכון שהוא אוהב מאוד את התלמוד-תורה הנפלא שבו הוא לומד, ונכון שהתלמוד-תורה הנוסף רחוק מהבית וידרוש הסעה יומיומית - אך אין ברירה.

גלות את הנתון הדרמטי הזה שהסתתר ונחבא לו מתחת לחודש העמוס ביותר בחיינו.

המסקנה כמו נחקה על קיר ליבנו באותיות גדולות: מבנה התלמוד-תורה הוא הגורם הבלעדי לחולשותיו של אהרלה שלנו. כל כך הרבה סיבובים וסיבוכים וריצות והתרוצצויות נדרשו כדי לגלות גילוי כה פשוט שהתחבא לנו מתחת לעיניים. הכול תיקונים והכול המתקות. כך רצתה ההשגחה.

בהסכמת ההנהלה הזמנתי שירות מדידת קרינה מהמשרד להגנת הסביבה, שיבוא מומחה מוסמך ויבדוק במכשור מתקדם את מבנה התלמוד-תורה כדי לוודא שאין בו קרינה מייננת שעשויה להשפיע על בריאותם של התלמידים.

בניין התלמוד-תורה היה ריק באותה שעת ערב מתואמת, שבה הגיע מודד הקרינה לבצע את סדרת מדידותיו. מנהל התלמוד-תורה ניצב לצדי אצל השער, ומודד הקרינה מאיר הפנים נלווה אלינו בדרכנו פנימה והסביר בתמצית את מלאכתו המורכבת.

יש הרבה סוגי קרינות, אמר המודד, ויש במקביל מקורות קרינה רבים ואפשריים. אין כמעט בתקופה שלנו בניין שהוא נקי לגמרי מקרינה. גם ככל חשמל המוליך זרם גבוה בתוך קיר, מקרין לתוך החדר, וגם בסיס של טלפון אלחוטי משדר רמות קרינה. ומחשב פעיל משדר קרינה אפילו מעבר לקיר. וכמובן, יש משמעות לסוג הקיר. קיר בלוקים חוסם יותר מאשר קיר בטון, וקיר זכוכית מוגנת חוסם יותר מאשר קיר זכוכית רגילה. קיר גבס אינו חוסם בכלל. ומי מדבר על אנטנה סולרית שממוקמת בשטח סמוך למבנה, או על שנאי של חברת חשמל וקווי מתח גבוה שמשרדים קרינה גבוהה ומסוכנת.

אוזנינו נצלו ועינינו חשכו למשמע הפירוט המבעית שלו. עולם כה יפה ובריא ברא הבורא יתברך, ומה עשו לו האנשים, לעולם הזה, בכל ההתקדמות הטכנולוגית שלהם. השם עשה את העולם ישר, והמה ביקשו סיבוכים רבים. "אתה ממליץ לעבור לגור ביער?" שאלתי אותו.

"לגור ביער? גם היער אינו מקום בטוח מסכנות קרינה", חייך בסלחנות מול הנאיביות שלי, "חברות הסלולר עתירות

הייתי בדרכי הביתה מתפילת ערבית כשצלצל הטלפון. נוות ביתי שתחיה, אם מסורה בישראל, לא אצרה כוח להתאפק עם הגילוי עד לשובי הביתה.

"פתאום שמתי לב שבכל אותו חודש שבו לא היה אהרלה בתלמוד-תורה, לא תקפה אותו החולשה אפילו פעם אחת". נעצרתי תוך כדי הליכה. הגילוי טלטל אותי.

שוב הערכתי את כוחה ועוצמתה הבלתי ניתנים למדידה, של האם היהודייה. לא פרופסורים מלומדים ולא מומחים נודעים, לא עוטי חלוקים לבנים ולא מפעילי מכשירים - רק אימא מסורה, שלא מסיחה את דעתה אפילו לרגע אחד בודד ממצבו ומדרישת טובתו של בנה האהוב, יכולה